

Sygn. akt III UK 149/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A.D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację A.D. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 listopada 2017 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 28 lipca 2017 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd drugiej instancji przejął ustalenia Sądu pierwszej instancji co do niestwierdzenia u odwołującej niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami, uznawszy, że zostały oparte na wszechstronnej ocenie jej stanu zdrowia oraz kwalifikacji zawodowych, i stwierdził, że zaskarżony wyrok nie narusza art. 12 ust. 1 i 3, art. 13 ust. 1 a także art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887; obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.).

Ubezpieczona oparła skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 232 w związku z art. 3, 5 i 278 k.p.c., które miało istotny wpływ na wynik sprawy ze względu na zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii zespołu biegłych z Ośrodka Medycyny Pracy w K.. Zarzuciła również obrazę art. 381 k.p.c. wskutek bezpodstawnego pominięcia zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawierał stwierdzenie o konieczności "rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy ustalenia obiektywnych kryteriów dopuszczania przez sądy dowodów z urzędu w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych w kontekście art. 232 zd. 2 k.p.c., szczególnie w kontekście występowania w postępowaniu I instancji strony bez profesjonalnego pełnomocnika. Również naruszenie przepisu art. 381 k.p.c. należałoby rozpatrzyć pod tym kątem, kiedy to niemożliwość zgłoszenia dowodu w postępowaniu I instancji ze względu na brak właściwego pouczenia przez Sąd, jest ignorowana przez Sąd Odwoławczy".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od skarżącego wywiedzenia i uzasadnienia opisanego w nim problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Nie może w nim brakować - obok wskazania przepisów prawa, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane - przedstawienia argumentów, że zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem prawnym, oraz że jest to zagadnienie istotne (por. postanowienia

Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, niepubl.; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, niepubl.; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, niepubl.; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, niepubl.; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, niepubl. oraz z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, niepubl.).

W przedstawionym w skardze „zagadnieniu prawnym” skarżący nie przytoczył argumentów to zagadnienie konstruujących, lecz sformułował je w sposób tak ogólny i nieprecyzyjny, że Sąd Najwyższy uznał je za pozór przyczyny kasacyjnej.

Z tego względu odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as